

הדיאלקטיקה של קליטת העלייה

את המאמר הזה חיבר שב"ד בעודו לובש את מדי צה"ל, חודשים ספורים לאחר שוך הקרבות של מלחמת תש"ח-תש"ט, והיה זה דברו הראשון אשר הופיע בדפוס – בגיליון הראשון של 'סלם', באייר תש"ט. חבורת הכותבים ב'סלם' התגבשה סביב ישראל אלדד – במשא הרוח והרעיון להמשכת החתירה לחירות ולמלכות ישראל – ובניגוד לשני חברי מרכז לח"י האחרים, שמיר וילין-מור, אשר דימו להמשיך את תנופת לח"י בתנועה מפלגתית אשר כונתה: 'הלוחמים'. הניגוד הזה בין שני הזרמים של יוצאי לח"י הוליד אפילו אנקדוטה מגוחכת בדמות תביעה ל'משפט חברים' כנגד המשתתפים בחוברת 'סלם' – ועל כך יסופר להלן בנספח, בסופו של המאמר.

★

הנה כמה ממשפטיו של אלדד בפתח גיליון 'סלם' דנן: "אנו מעלים בזה משואה חדשה בשורת המשואות הנישאת על ידנו במרומי ההרים של מחשבת החירות העברית – למען תישאנה אור למרחקים, למען תזרענה אור למעמקים. ... עושי-במלאכה כבר ישנם, נגרים כבר ישנם, וקרשים כבר ישנם למעשה הסולם הגדול; ורק הארץ – הארץ העשירה והרחבה – עוד איננה, למען יעמוד בה הסולם הגבוה. ואנו מעלים בזה את תבניתו לעיני הרוח ולעיני הנפש. יהי רצון שיאיר למרחקים, שיאיר למעמקים".

(בתמונה: תצלום שער הגיליון הראשון).

צילום: יערי

כ ל הערפל שעטף את המחשבה סביב בעיית הקליטה נובע מזאת בלבד, שהפתרונות המוצעים חסרים את העיקר – את הקשר הדיאלקטי° לבעיה שאותה הם באים לפתור.

מבחינה כלכלית העובדות הן אלו: העולים המגיעים לארץ הם ברובם הגדול חסרי אמצעים. ההון הזורם לארץ אינו בא עם העולים אלא בהקבלה להם. נוסף על כך, הגידול הפרופורציונלי של האוכלוסייה. המשימה היא להרחיב את הייצור, כדי לספק את הצרכים הגדלים של האוכלוסייה המתרבה וכדי לשחרר את כלכלתנו מהתלות בנדבות־חוץ. במילים אחרות, המשימה היא להביא את ההון לידי שיתוף פעולה עם כוח העבודה בצורה שתספק את צורכי העולים. מסתבר מיד שביצוע המשימה יהיה מלווה ברמת חיים נמוכה מזו המקובלת ביישוב הוותיק, עקב הדיספרופורציה בין זרם העלייה לבין זרם ההון.

נתעלם הפעם מגורם הייצור השלישי – הקרקע. נתעלם, למשל, מהעובדה שרובה של מדינת ישראל הוא מדבר הנגב ושמפאת הוויתור על שטחי הארץ הפוריים ממנו – [אשר הוקצו בתכנית החלוקה למדינה הערבית, ונכבשו בידי ממלכת 'ירדן'] – אין ברירה אלא לפתח את הנגב לאלתר גם מבחינה חקלאית, דבר הדורש השקעת הון מיידית עצומה והמקשה להתגבר על הדיספרופורציה הגדלה בין ההון לבין כוח העבודה. נוכל להתעלם מגורם הקרקע, כי רוב הקרקעות במדינת ישראל הן רכוש המדינה או הקק"ל ועומדות לרשות הקליטה. נעיר רק זאת שכעבור תקופה קצרה מאוד נעמוד גם בפני חוסר משתק – ולא רק כובל – של קרקע, בגלל שטחה המצומצם של מדינת ישראל ובגלל חוסר האפשרות לטייב את האדמה בדרך יעילה ומתמדת, בגלל הניתוק המדיני מהירדן וממקורות מים אחרים.

חיים אנו בעולם קפיטליסטי וחוקי הכלכלה הקפיטליסטית שולטים בנו הן מבחוץ והן מבפנים. לפי החוקים האלה צריכה הדיספרופורציה בין גידול ההון לבין ריבוי האוכלוסייה להביא בעקבותיה התייקרות יוצאת מגדר הרגיל של ההון

בארצנו, ושכר עבודה נמוך באופן יוצא מן הכלל. אם ניתן לחוקי הכלכלה הקפיטליסטית לשלוט בנו לא תהיה לנו אפוא כל אפשרות לגשר בין העובדות לבין המשימה. הייצור יורחב, אמנם, גם במשטר כלכלי קפיטליסטי, אבל פרותיו לא יגיעו לעולם לעולים שלמענם הוא נועד. עודף העלייה לא יוכל להיקלט במערכת הייצור ויתהלך חסר עבודה, ירעב ממש לחם, וגורלם של אלה שיועסקו לא יהיה בהרבה טוב מזה. עבודתם תהיה זולה כל-כך שבקושי יגיעו אליהם פירוים משולחן בעלי ההון.

ואף שולחנם של בעלי ההון לא יוכל להיות שולחן עברי. כבר עכשיו רעבה הארץ כל-כך להון, שממשלת ישראל אינה מקפידה לבדוק בציציותיו – ובלבד שיבוא. והכלכלה הקפיטליסטית היא מעגל קסמים: במידה שההון בארץ יתייקר, כן ימַעטו לבדוק בציציותיו וכן הוא ירבה לזרום ממקורות מסוכנים. אין זאת אלא שחלקו של ההון האימפריאליסטי הזר והמשעבד יגדל, בתנאים האלה, כי ההון העברי הוא מצומצם ביחס וזהיר, בר-בזמן שההון האימפריאליסטי העצום אורב לשטחי ניצול. על-כן, פירושו של "משטר קליטה" קפיטליסטי הוא שמקבלי הרווח הזרים – ולא שלנו – יאכלו את פרי עמלנו, ואנו נישאר רעבים כולנו, ואף שֶעבודנו המדיני כלפי חוץ ילך ויעמיק. במקום שהעלייה תהיה תוספת כוח למלחמת חירותנו – היא תיהפך לאמצעי השעבוד העיקרי.

ובכל זאת, העלייה הרחבה נמשכת וזרם ההון קטן מכפי צרכינו ברמת החיים הנתונה, אך התמונה הקיימת היא הפוכה לכאורה: שכר העבודה נמצא בעלייה מתמדת ואף המחירים מאמירים.

אף ביפו ובלוד וברמלה התמונה אינה בדיוק כפי שהיתה צריכה להיות לפי הניתוח דלעיל.¹ ביישובי העולים החדשים כמעט שאין ניצול. הסנדלר מתפרנס מהספר והסייד מבעל המסבאה. ארבעתם יחדיו מתפרנסים מהאוויר ויתר התושבים אינם מתפרנסים בכלל – אלא אם כן באה פרנסתם מתקווה לעתיד טוב יותר ומנדבה ארעית. העולים החדשים אינם יוצרים ואינם מנוצלים.

1 שב"ד מתייחס ליפו, ללוד ולרמלה מפני שבמהלך המלחמה נטשו אותן רוב תושביהן הערבים, ושוכנו בהן עולים חדשים. להלן יכנה שב"ד את הערים הנטושות שהתמלאו בעולים כ"מחנות נידחים", תוך שהוא מגנה את המדיניות של הפנייתם לערים אלה, לשם בידודם מן היישוב הוותיק.

לפנינו שני סקטורים כלכליים נפרדים, כפי שהיו שני סקטורים – יהודי וערבי – בכלכלה הארץ-ישראלית בתקופת המנדט. תהיה סיבת התופעה אשר תהיה, אין פירושה הגשמתה של משימת הקליטה. חיי האוויר של העולים החדשים אינם אלא המשך לחיי המחנות,² קיומם של שני סקטורים כלכליים פירושו גם שני סקטורים רוחניים: אריסטוקרטיה וְתיקה מצד אחד, ומהגרים נחותים שלשונותיהם שונות, מצד שני. והרי לא כך מתכוונים אנו לקלוט את אחינו. לכן – כדי להימנע מ"קליטה" שכזאת – כדאי לתהות על קנקנה של התופעה המוזרה.

ייתכן שההון לא הספיק עדיין לנדוד למקום העבודה הזולה והעבודה הזולה לא יכלה להגיע אל ההון בגלל חוסר שיכון. אם [אמנם] כן, [אזי] התופעה היא קיוונית וחוקי הקפיטליזם עתידים להתגבר עליה במהרה.

אולם, מתקבל על הדעת שהתופעה היא מחושבת יותר. מתגאים אצלנו בממשלה פועלית; היא מייצגת את הפועלים הוותיקים, את הבורגנות הזעירה, וראשה – מר בן-גוריון – הכריז שימנע את ירידתה של רמת החיים. זהו, על-כל-פנים, מה שהוא חייב לעשות אם הוא רוצה להישאר נאמן לקהל בוחריו בתור מעמד כלכלי. בתור פועלים מעוניינים הבוחרים הללו להעלות את שכרם. מר גלובמן³ הכריז בזמן השביתות בבתי החרושת לשוקולד שההסתדרות תמשיך להילחם להעלאת השכר. המסקנה היא שהממשלה הפועלית חייבת, אמנם, למנוע את ההתפתחות הקפיטליסטית שתוריד את רמת החיים העממית, אבל באותה מידה חייבת היא למנוע גם כל התפתחות אחרת שתהיה כרוכה בירידת שכר העבודה ורמת החיים, ירידה שהיא תנאי למשטר הקליטה. פירוש הדבר

2 אל-נכון, מתכוון כאן שב"ד ל'מחנות העקורים' באירופה, כמו-גם למחנות המעצר בהם כלאו הבריטים את המעפילים שנתפסו, בעיקר בקפריסין:

- כאשר תם טבח יהודי אירופה (1945) נותרו בארצות הכיבוש הנאצי מאות אלפי ניצולים שהיו פליטים עקורים ממקומם; חלקם התרכזו ב'מחנות העקורים' בגרמניה, איטליה ואוסטריה. ממחנות אלה עלו ארצה לאחר קום המדינה למעלה ממאה אלף נפש.
- כאשר התגברה ההעפלה – חרף מאמצי שלטון-המנדט ללכוד ולעצור את העולים – החלו הבריטים (מאמצע שנת 1946) בגירוש המעפילים לכמה מחנות מעצר גדולים בקפריסין. במחנות אלה עברו למעלה מ-50,000 עולים. כאשר קמה המדינה נותרו כעשרת אלפים עצורים בקפריסין – הבריטים החזיקו בהם עוד תשעה חודשים – והם שוחררו ועלו ארצה רק בתחילת 1949, במבצע שכונה: 'מבצע פדות'.

3 עקיבא גלובמן (גוברין) שימש אז כראש המחלקה לאיגוד המקצועי של ההסתדרות וכחבר כנסת מטעם מפא"י. בשנות ה-60 הוא כיהן בממשלה כשר-בליתיק וכשר התיירות. גוברין נפטר בשנת 1980.

שהממשלה צריכה למנוע את הפגישה בין ההון לבין זרם העלייה, ובכך, ליצור משטר קליטה שאינו קולט.

זאת היא בדיוק התופעה שנוצרה. ההון פועל בנפרד מזרם העלייה. רק באותה מידה שהשמירה על רמת החיים ביישוב הוותיק מאפשרת זאת, מפרידים מדי פעם בפעם חלקים קטנים מהעלייה החדשה ומצרפים אותם לסקטור הכלכלי הוותיק. מתקבל, שבמקום פתרון בעיית הקליטה, באה, למעשה, התעלמות ממנה. כי הבעיה היא פדיספרופורציה בין זרם העלייה וזרם ההון. במצב הקיים נקלטת רק אותה העלייה החדשה שהיא פרופורציונלית לזרם ההון בהתאם לרמת החיים המקובלת בתל-אביב. יתרה [של העלייה] נשאר תלוי על בלימה בתור ההולך ומתארך.

אולם, גם אם סיבת התופעה היא בקו הבא מלמעלה, אין התופעה יכולה להיות אלא זמנית.

קו שכזה, לא זו בלבד שהוא חסר כל בסיס מוסרי בהטילו את כל קשיי הקליטה על העומדים-להיקלט לבדם, אלא הוא חלש מכדי לעמוד בפני חוקי הכלכלה הקפיטליסטית. אין בו שום דבר כדי להתגבר על החוקים הללו, יש בו רק התעלמות מלאכותית מהם. קשה להניח שאם לא יגלה היישוב הוותיק סולידריות עם העולים החדשים, יהיו הללו סולידריים איתו לאורך ימים. הם לא יוכלו לעמוד במחירים המאמירים וסופם לבוא לשוק העבודה, בין אם ההסתדרות תסכים לכך או לא. ולכשיבואו, ממילא ינופץ הקו הזה אל סלע חוקי הקפיטליזם. ואם מחנות הנידחים – הערים הנטושות – הן שצריכות למנוע את העולים החדשים מלהופיע כמתחרים בשוק העבודה, הרי מספרן במדינת ישראל הוא מצומצם מאוד. אין פלא על-כן אם באופק נראים סימנים לאותה זוועה וחרפה אשר שמה: צמצום העלייה.⁴

אותה חולשה המאפיינת את מצב הקליטה הנוכחי מוכרחה לאפיין כל ניסיון להתגבר על חוקי הקפיטליזם על בסיס מעמדי צר.

הדיאלקטיקה האנטי-קפיטליסטית נוצרה במצב שבו היו הפועלים מעמד מגובש, במצב שבו נבעה ההתנגדות לקפיטליזם מניצולם של הפועלים, מרוע-

4 ואמנם, בשנת תשי"ב (1952) נבלם גל העלייה – ושכ"ד מנתח זאת כמדיניות מכוונת, בספרו 'גאולת ישראל במשבר המדינה' (כרך ב'). ראה שם את דבריו בעמ' 232 בפסקה הפותחת: "בסיכומו של דבר" – והדברים נאמרים כפריו של הניתוח הנערך בעמודים הקודמים; (שים לב להערה 137 בסופה של הפסקה הנ"ל).

מעמדם של הפועלים. המלחמה בקפיטליזם נעשתה כדי להיטיב את מעמדם של הפועלים. מטבע הדברים הוא שמלחמה בקפיטליזם הנעשית כדי להיטיב את מצב הפועלים תינזק על-ידי כל תופעה שתהיה לרעתם של הפועלים כמעמד.

ותופעה שכזאת היא הגירה – או עלייה. מעמד הפועלים בתור שכזה מתנגד בכל מקום להגירה, כי זרם מהגרים מחזק את מעמד הבורגנים, ההגירה מספקת להון עבודת-תחליף זולה יותר, מתחרה.

אצלנו מעמד הפועלים איננו סטטי, איננו מגובש. הוא נמצא במצב של התהוות. אם ננסה להילחם בקפיטליזם בעזרת הדיאלקטיקה שנוצרה במסיבות אחרות, יתקבל, שאותו מספר פועלים שבכל רגע נתון יימצא בארץ יצטרך לראות את עצמו כמעמד מוגמר, שכל עלייה נוספת – ביודעין או בלא יודעין – תיראה לו כמפריעה לקידום האינטרסים המעמדיים שלו. אם נרצה להתגבר על הקפיטליזם המפריע לקליטת העלייה בעזרת דיאלקטיקה שכזאת, שאיננה מתאימה לתנאינו, נתגבר על קליטת העלייה, אבל על הקפיטליזם לא נתגבר, כפי שמוכיח מצב הקליטה הנוכחי, שבו נעשה הניסיון להתגבר על הקפיטליזם בדרך הנוחה ביותר דווקא לו לעצמו.

כי אצלנו הבעיה איננה להיטיב את מצב הפועלים אלא ליצור פועלים, וליצור פועלים אפילו אם מצבנו שלנו בתור פועלים יורע, ואפילו אם מצבם של הבורגנים בתור בורגנים יורע. קליטת העלייה איננה לנו הכרח מעמדי, אלא הכרח לאומי. יתר-על-כן, ברור מראש שהאינטרסים הרגועים של מעמד הפועלים בתור שכזה יסבלו; הם מוכרחים לסבול. אם יש מעמד היכול לצפות לנצל את העלייה ההמונית לטובתו, הרי זה דווקא מעמד הבורגנים והאימפריאליסטים הבינן-לאומיים. חובתו של העם – והבורגנים העברים בכלל זה – למנוע את הניצול הזה, למנוע את הסבל ההכרחי של מקבלי השכר מלהיות לתועלת למקבלי הרווח בלבד. כי את נטל הקליטה חייב לשאת העם כולו – אחרת לא תהיה קליטה בכלל.

לכן אם חובתו של העם למנוע את הסכנות הצפויות לקליטת העלייה מהקפיטליזם, גם דרכי המלחמה בקפיטליזם צריכות להיות שונות אצלנו מדרכי המלחמה הזאת במקומות אחרים, שבהם מנהל את המלחמה הפרולטריון בתור שכזה.

יותר מאשר בכל מקום אחר, המלחמה בקפיטליזם חייבת להיות כאן מהפכנית. אף לנין יכול היה להיעזר בשביתות – אמצעי רפורמיסטי במידה רבה – כי שאיפתו היתה להטיב את מצב הפועל. אויביו הישירים היו הבורגנות והאצולה. כששביתה כלשהי העלתה את שכר העבודה היה הפרולטריון מתחזק, הבורגנות נחלשת. אבל אצלנו – אם תצליח שביתה שרירותית, רק יורע מצבם של אותם העולים שעדיין לא נקלטו. כי אויבה הקפיטליסטי של הקליטה אצלנו הוא לא ההון, כי אם חוסר ההון, שהאימפריאליזם הזר עומד הכן לנצלו; ושביתה נגד בורגני מקומי יכולה להיות במקרים רבים רצויה לאימפריאליזם, באשר היא מגבירה את קשיי הקליטה.

ובאמרו שהמלחמה בקפיטליזם חייבת להיות מהפכנית, מתכוונים אנו לכך שאת ההתפתחות הקפיטליסטית תוכל למנוע רק ממשלה חסרת-פניות, שמטרתה היא חירות ישראל וקליטת העלייה למען חירות ישראל.

רק פיקוח לאומי על ההון יוכל למנוע ממנו את ניצול העלייה לרעה, ורק פיקוח לאומי על העבודה יוכל למנוע את קימתה של אריסטוקרטיה פועלית מסתגרת. רק ממשלה שלא תחשוש מפני הבורגנות ולא תחשוש מפני האריסטוקרטיה הפועלית ולא תחשוש גם מפני האדון האימפריאליסטי, תוכל להשתמש בהון הלאומי – שהוא חלק גדול מההון הזורם לארץ – להקמת מפעלים חדשים, לאומיים מלכתחילה, שיעבידו את העולים החדשים על יסוד לאומי ולא קפיטליסטי, ולנצלו לשם קליטה מתוכננת של ההון הפרטי. כי עד עכשיו גרם הפחד מפני איחוד שני הסקטורים הכלכליים שלנו [=הוותיקים והעולים], הפחד מפני הורדת רמת החיים בתל-אביב והפחד מפני הקפיטליסטים האמריקאיים, לעובדה שגם רובו של ההון הלאומי שלנו זרם למחזור של הסקטור הכלכלי התל-אביבי, בעוד שהיה עליו לקדם את הפרודוקטיביזציה של ירושלים ולוד ורמלה.

אולם, אף כי האינטרסים והשאיפות של כולנו מחייבים ממשלה מהפכנית שכזאת – מנוגד לה כל מעמד כלכלי לחוד, ואף העולים החדשים במידה שהם נקלטים. כי ממשלה שכזאת לא תאחז את עיני הבריות בפתרונות קיקיוניים קלים, היא תדרוש הקרבה מיידית מכולנו. אך מההקרבה לא נוכל להימנע; חבל רק שהפתרונות ה"קלים" יוסיפו לנו תחילה סבל רב ומיותר.

פורסם ב'סלם', אייר תש"ט (= חוברת 'סלם' הראשונה) –
ונחתם בשם-העט: ירובעל.

על משפט שלא היה מטעמה של מפלגה שלא שרדה

רשימתו זו של שב"ד, בגיליון הראשון של 'סְלָם', היתה עילה ל... תביעתו למשפט. המדובר הוא ב'משפט החברים' של תנועת 'הלוחמים', אשר באותו מועד – אייר תש"ט – כבר היתה מאורגנת כמפלגה מזה כארבעה חודשים, ונציגה בכנסת היה נתן ילין-מור.

כחודשיים לאחר הבחירות (שהתקיימו בסוף טבת) נערכה ועידת התנועה בקולנוע 'רמה' ברמת-גן. כתום שבוע של דיונים התברר כי גבר הקו שהציג 'גרא' (ילין-מור) – אשר דגל בהתארגנות מפלגתית שאופיה סוציאליסטי ופרו-סובייטי – על הקו של אלדד, שצידד בהמשך קיום לח"י כתנועה אידאולוגית, חינוכית ומדינית, אשר תפקידה המהפכני – בחתירה למלוכה ישראל – לא תם. בוועידה נבחרו מוסדות, לרבות 'מרכז' ו'מועצה', אך אלדד ואנשיו לא הסכימו להצטרף לגופים הפעילים של התנועה אלא למועצתה בלבד.¹

זמן מה לאחר מכן החל אלדד – עם קבוצת חברים, שעליהם נמנה גם שב"ד – בהוצאת הביטאון 'סְלָם', ובמעשה זה של הקמת במת-ביטוי עצמאית הם פרשו למעשה ממסגרתה של תנועת 'הלוחמים', גם אם עדיין לא באופן רשמי. (שב"ד עצמו כלל לא הצטרף מלכתחילה להתארגנות התנועתית-מפלגתית, ולא נכח בוועידת רמה'. באותם חודשים הוא עדיין שירת בצה"ל, והשתחרר רק בסיוון תש"ט, למעלה מחודש לאחר שכבר הופיע הגיליון הראשון של 'סְלָם').

מכל-מקום, ה'מרכז' הגיש תביעה ל'משפט החברים' כנגד המשתתפים בחוברת 'סְלָם' הראשונה. כתב-התביעה וההזמנה ל'משפט נשארו למזכרת במגירתו של שב"ד,

1 מהלכה של 'ועידת רמה' הובא במלואו ב'ספר': 'בצאת לח"י מהמחתרת – פרוטוקול הוועידה הארצית הראשונה של לוחמי חירות ישראל', עם מבוא והערות מאת פנחס גינזור, הוצאת אוניברסיטת בר אילן, רמת-גן תשמ"ה.

וראה את תצלומיהם בעמודים אלה. הנתבעים היו: ד"ר ישראל שייב (אלדד), ברוך אורן, עמנואל כץ, מרדכי (מוטה) שָׁלוֹ, אליהו עמיקם ושבתי בן דב. רשימת העברות כלה: פרסום דברי דפוס בניגוד להחלטת ה'מרכז', חבלה באינטרסים של התנועה, וחתירה תחת שלמות התנועה.

הזימון למשפט נקבע ליום י"ג באייר תש"ט. הנתבעים החליטו שאין זה לפי כבודם להופיע למשפט שכזה – והם לא התייצבו.

כחצי שנה לאחר מכן שבקה תנועת הלוחמים חיים לכל חי.

(עוד על 'מפלגת הלוחמים' ראה ב'גאולת ישראל במשבר המדינה' (כרך ב')

בעמ' 503 ואילך, ובהערה 301).

ה ל ו ח מ י ם

המזכירות הראשית

תל-אביב רחוב אלנבי 119 (הבית הכחול, קומה ד')

ה ע ת ק .

תאריך: ד' אייר תש"ס
3.5.49

מס': 178/49

לכבוד

משפט החברים

ח.נ.

המרכז מגיש בזה תביעה נגד החברים:

ד"ר ישראל שייב, ברוך אורן, עמנואל כץ, מרדכי שלו,
אליהו עמיקם ושבתי בן דב,

ומשום אדחט בעברות דלקמן: א. פרסום דברי דפוס

בניגוד להחלטת המרכז ליום כ"ג ניסן ת.ש.ז.

ב. חבלה באינטרסים של התנועה לפי עדויות שיופצו בפני

בית הדין. ג. חתירה תחת שלמות התנועה לפי הוכחות שהוגשבו

בפני בית הדין.

בברכת חברים
המרכז.

ה ל ו ח מ י ם

המזכירות הראשית

תל-אביב רחוב אלנבי 119 (הבית הכחול, קומה ד')

תאריך יציאת תש"ט
9.5.49

מס': 194/49

ה ז מ נ ה

לכבוד
הח"י... א... פ... ..

כ א ן

ח.נ.

ל... כאן אנו מעבירים לך העתק סכתב האשמה שהיגש
נגדך ע"י המרכז, ומזמינים אותך להופיע בפני משפט החברים.
במשרדי המפלגה, בחל אביב, רח' אלנבי, 119, קומה ד', ביום
ה', י"ג אייר תש"ט (12.5.49) בשעה 20.00 בכדי להשיב על
האשמות הנ"ל.
במקרה שלא תופיע ביום ובשעה דלעיל ידון אותך משפט
החברים שלא בניכחותך.

בברכת חברים,
משפט החברים.

